

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 375/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Marcelom Ružarovským, advokátom, A. Žarnova 11C, Trnava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Stk/6/2025 z 13. februára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu, ktorý navrhuje zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správne súdu na nové konanie.

2. Okresný úrad Trenčín (ďalej len „okresný úrad“) uložil sťažovateľovi pokutu 100 eur za nesplnenie povinnosti uzavrieť zmluvu o povinnom poistení motorových vozidiel podľa zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZP“) k vozidlu za obdobie od 1. decembra 2019 do 11. januára 2021. Rozhodnutie o uloženej pokute potvrdil aj odbor opravných prostriedkov okresného úradu (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím z 23. septembra 2022.

3. Sťažovateľ podal pôvodne na Krajskom súde v Trenčíne správnu žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného. Táto žaloba bola zamietnutá, ale z dôvodu nesprávne obsadeného súdu najvyšší správny súd rozhodnutie zrušil a vec vrátil správne súdu na nové konanie.

4. Správny súd Banská Bystrica vec opätovne prejednal a rozsudkom č. k. 4S/59/2024-40 z 20. februára 2025 žalobu ako nedôvodnú zamietol.

5. Podstatným pre rozhodnutie správneho súdu bolo, že sťažovateľ bol v rozhodnom období držiteľom tuzemského motorového vozidla, ku ktorému neuzatvoril zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle zákona o PZP. Tejto povinnosti sťažovateľa nezbavuje ani dlhodobý pobyt v zahraničí. Sťažovateľ síce tvrdil, že zmluvu uzatvoril so zahraničnou poisťovňou, ale toto tvrdenie nepodložil žiadnym hodnoverným dôkazom. Výška uloženej pokuty bola v zákonom stanovenom rozpätí, pričom bola správnym orgánom zohľadnená závažnosť porušenia povinnosti a dĺžka trvania protiprávneho stavu.

6. Proti rozsudku správneho súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom zamietol. Podstatou argumentácie sťažovateľa v kasačnej sťažnosti bolo, že k správne mu deliktu nedošlo, pretože vozidlo bolo poistené vo francúzskej poisťovni, ktorá sa považuje za poisťovňu iného členského štátu, hoci pôvodne mylne uvádzal, že ide o švajčiarsku poisťovňu. Pokiaľ ide o uloženie pokuty, sťažovateľ kritizoval spôsob určenia jej výšky.

7. Kasačný súd v súvislosti s argumentáciou o poistení vozidla v poisťovni AGPM vo Francúzsku uviedol, že z predloženého potvrdenia nebolo možné zistiť rozsah poistného krytia, obdobie na ktoré bolo poistenie uzavreté, informáciu o type poistenia, dokonca ani identifikačné údaje poisťovne. Sťažovateľ nepredložil ani tzv. zelenú kartu, ktorá je medzinárodnou kartou automobilového poistenia. Okrem toho poukázal aj na meniace sa vyjadrenia sťažovateľa, až napokon konštatoval, že táto časť argumentácie sa javí ako účelová a nepodložená relevantnými dôkazmi.

8. Naproti tomu za nesporné považoval, že sťažovateľ bol v posudzovanom období držiteľom tuzemského motorového vozidla, na ktoré sa vzťahovali ustanovenia zákona o PZP.

9. Najvyšší správny súd dal za pravdu sťažovateľovi, že spôsob, akým realizoval svoju obranu, mu nemôže byť na ujmu, a to ani pri určení výšky uloženej sankcie.

10. Kasačný súd poukázal na to, že pokuta bola sťažovateľovi uložená na dolnej hranici a správny orgán vychádzal z minimálnej výšky poistného, ktorú by sťažovateľ zaplatil za rozhodné obdobie za komerčné poistenie. Okrem toho v konaní nebol tvrdený žiadny dôvod zániku poistenia ani iné skutočnosti, na ktoré by bolo potrebné prihliadať z úradnej moci. Najvyššiemu správne mu súdu sa preto uložená pokuta javila ako primeraná.

11. Námietku, že správny orgán hodnotil závažnosť porušenia povinnosti aj za obdobie neuvedené v skutkovej vete, vyhodnotil kasačný súd ako neopodstatnenú. V tejto súvislosti poukázal na to, že správny orgán vychádzal z najnižšej sadzby ročného poistného za 408 dní nepoistenia, teda od 1. decembra 2019 do 11. januára 2021, a nie za obdobie od 30. júla 2010 do 11. januára 2022, ako to prezentuje sťažovateľ.

12. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predovšetkým namieta, že pokiaľ najvyšší správny súd napriek čiastočnej dôvodnosti kasačnej sťažnosti nezrušil rozsudok správneho súdu, postupoval v rozpore s § 462 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“). Toto ustanovenie zakotvuje pre kasačný súd príkaz zrušiť napádané rozhodnutie, ak zistí hoci len čiastočnú dôvodnosť kasačnej sťažnosti.

13. V ďalšej časti sťažovateľ argumentuje tým, že výšku pokuty správny orgán odôvodnil pasivitou sťažovateľa v správnom konaní, čo je neprípustné. Správne orgány ani súdy nezaujali žiadne stanovisko a neuviedli žiadne úvahy týkajúce sa zvolenej výšky pokuty, neprihliadali na závažnosť porušenia ani dĺžku protiprávneho konania. V tomto kontexte sťažovateľ uviedol, že pokuta nemôže byť zákonná a primeraná len preto, že matematicky sa jej výška taká javí a je v zákonom vymedzenom rozsahu. Je nevyhnutné, aby bola presvedčivo odôvodnená s prihliadnutím na okolnosti, ktoré zákon vyžaduje.

14. Sťažovateľ označil napadnutý rozsudok ako nedostatočne odôvodnený vo vzťahu k námietkam o tom, že (i) skutok nie je správnym deliktom pre absenciu materiálnej stránky, a (ii) tom, že s ohľadom na dlhodobé zdržiavanie sa mimo územia Slovenska nie je možné vynucovať poistenie vozidla slovenskou poisťovňou [smernica Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti (ďalej len „smernica 2009/103/ES“)].

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Ústavný súd už konštatoval, že správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (III. ÚS 502/2015).

16. Pre posúdenie ústavnej sťažnosti je podstatné, že správne súdy vychádzali zo zisteného skutkového stavu, z ktorého jednoznačne vyplývalo, že v posudzovanom období bol sťažovateľ držiteľom tuzemského motorového vozidla, na ktoré sa vzťahovala povinnosť podľa § 3 ods. 1 zákona o PZP, a zároveň, že sťažovateľ túto povinnosť nesplnil.

17. Ústavný súd však poukazuje na to, že rozhodujúce pre uzavretie zmluvy o povinnom zmluvnom poistení z hľadiska právnej úpravy je, že ide o tuzemské vozidlo, a nie to, kde sa vozidlo prevažne zdržiava. Správny aj kasačný súd celkom jasne uviedli úvahy, pre ktoré nebolo možné prihliadať na sťažovateľom predložené potvrdenie o poistení vozidla vo Francúzsku či argument o dlhodobom pobyte vo Švajčiarsku.

18. Pokiaľ ide o aplikáciu smernice 2009/103/ES, ústavný súd poukazuje na to, že táto bola do vnútroštátneho právneho poriadku transponovaná prostredníctvom zákona o PZP, ktorým boli plne zabezpečené jej hlavné ciele. Správny orgán aj správne súdy tak vo veci sťažovateľa aplikovali relevantný právny predpis.

19. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd hodnotí námietku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu ako neopodstatnenú.

20. Podľa § 462 ods. 1 SSP ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec správnomu súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

21. V kontexte námietky sťažovateľa o porušení § 462 ods. 1 SSP kasačným súdom ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ buď účelovo, alebo mylne interpretuje závery vyplývajúce z odôvodnenia napadnutého rozsudku, ako aj samotné znenie citovaného ustanovenia. Najvyšší správny súd síce v bode 28 odôvodnenia napadnutého rozsudku dáva za pravdu sťažovateľovi, že spôsob realizácie jeho procesnej obrany mu nemôže byť ťarchu, ale z takto vyjadreného súhlasu nevyplýva, že správny orgán či správny súd z takej okolnosti pri určovaní výšky pokuty aj vychádzali. Tiež je potrebné uviesť, že ak aj najvyšší správny súd vyhodnotil niektorý čiastkový argument sťažovateľa ako opodstatnený (v bode 29 odôvodnenia napadnutého rozsudku), neznamená to, že musí nutne dôjsť k záveru o dôvodnosti kasačnej sťažnosti ako takej.

22. Podľa § 19 ods. 3 zákona o PZP pri ukladaní pokuty sa prihliada na závažnosť porušenia povinnosti a dĺžku trvania protiprávneho stavu. Odôvodnenie výšky uloženej pokuty a zvolený spôsob jej určenia sa nevymyká akceptovateľnému rámcu ukladania správnych sankcií. Vo vzťahu k závažnosti porušenia je potrebné poukázať na to, že právna úprava poistenia zodpovednosti je založená na princípe objektívnej zodpovednosti. Preto ak správny orgán poukazoval na pasivitu sťažovateľa, bolo tomu tak z hľadiska toho, že nepreukázal poistenie vozidla v inom štáte naproti jednoznačnému preukázaniu absencie poistenia na Slovensku.

23. Vychádzajúc z uvedeného a z odôvodnenia napadnutého rozsudku, ústavný súd neidentifikoval také právne závery, ktoré by bolo možné považovať za prejav svojvôle. Najvyšší správny súd svoje právne závery odôvodnil zrozumiteľne a v dostatočnom rozsahu. Výklad a aplikácia príslušných ustanovení zákona o PZP a SSP rešpektujú zmysel a účel aplikovaných ustanovení. Na svoje námietky dostal sťažovateľ dostatočnú odpoveď od správnych súdov, na ktoré ústavný súd v podrobnostiach odkazuje.

24. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor správnych súdov svojím vlastným (m. m. IV. ÚS 85/2011, I. ÚS 701/2025).

25. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania tejto ústavnej sťažnosti neidentifikoval žiaden skutkový ani právny dôvod odchyliť sa od záverov vyslovených v napadnutom rozsudku najvyššieho správneho súdu. Preto ústavnú sťažnosť odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2026

Robert Šorl
predseda senátu